

Κουμπουράδες,
μαγκιφάδες,
μαγγουράδες,
μακαράδες.

Κι' όσους έκλογεις δέν πήρε σφαίρα Συναγματική
σήμερ' ός είπουν σπολλάτη
'στών γενναίο Δαμηλάτη
και' στην χωροφυλακή.

Προσκυνετε τούτους όλοι,
μά κι' έγώ, παιδί του Δήμου,
που δέν είδα μπράβου βόλι
νά τρυπήση τό πετάι μου,

κι' άβλαβής και σήος πάλι ψάλλω όρασι φονική,
τίφος και τόν Δαμηλάτη και την χωροφυλακή.

Και' έσώσατε την πόλιν έκ πολλών όρδών άγρίων,
όπου κράτος είν' έν κράτει...
όντως δαμαστής θήριων
έπεράνη, Δαμηλάτη.

Ο Φασουλής με θούριον 'στην νίκην την Μερκούρειον.

Τι Μαρία, τί Καμάριαι,
τί καυγάδες, τί σπιλωθείαι.
'Εσπειραν τόν τρόμον σπείραι,
πλήν έγώ χωρίς κουμπουρίαι,
χαίρε, ξεφανίζω, Σπύρε,
γελά σου, Δήμαρχε Μερκούρη.

Μερκούραρος, μωρέ παιδιά, νίκη γι' αυτόν καινούρια,
βγαίετε τά λαλούμενα, βγαίετε τά σκανούρια.

Μερκούραρος... νά λάβωρα κι' είκόνας και στεφάνια...

Μερκούραρος... βροντοκτυπών τροκάναις και τροκάναις.

Μερκούραρος... άνάβουσε μέσ' στο χορό πατούνας,

Μερκούραρος... ζητωκαργαζιά, κουδούνια και κουδούναις.

Μερκούραρος άναφώνει καθέναις κουδούναις,
και Θεός σωθές' την άλλαγή, που' πήγε κατά κράτος.
Μερκούραρος κι' έγώ μ' αυτούς φωνάζω χασομέρης
και σβύνω πύρ δαμιόνιαι,
τί κρημα ποίπε τόν Πυρρή κι' αυτός ό Καλλιησπέρης
'Άγγελον Μαραθώνιαι.

'Άγγελος ε' ; νενίκηκ' ε' ; τί λές γιατ' τόν Πυρρή ;
Μερκούραρος, της άλλαγής ό τενεκές έχει,
Μερκούραρος, της άλλαγής ό τενεκές βροντΐ
μακαρδέν και κοντά.

Μερκούραρος κι' ό Πάν αύλει,
θά ρίζω όρθ' κουμπουρία,
χωράταις μέσά στην αύλή
μπαίνουσι με τά γαιδούρια.

Μερκούραρος... τί γίνεται μέσά σ' αυτό τό σπήτι...
κι' ό Πυρρολάτρης δουλευτής, ό Πολυζώης ήτοι,
γιατ' τόν Μερκούρη φώναζε με μιά φωνή μεγάλη
'στό Παρλαμέντο σχέδιο πώς θα καθυποδελή,
που της Δαμηπρης θα καταργη τάριτι τό σουδλιστό...
άλήθεια λές ; του' φώναζαν... και ναι, μά τόν Χριστό.

Πατρις 'Ελλάς, έκράυασε κι' ό Βουλευτής Αίγινης,
και τώρα τί θα γίνει ;

Πώς Δήμαρχος τών 'Αθηνών χωρίς να συγκληται
αυτό τό πάτριον άρνι σαν Φράγκος άπαρνεύται ;
Και πώς χωρίς σπληνάντερο, πατρις, και κοκορέται
θά ζήσης πλέον έτσι ;

Τέτοιαι φρικτά τούς μίλησε με πυριμένο μάτι
και πυρετός τούς έπιασε γι' αυτό κι' άνταριχίλα,
μά να κυττάζουν ξεχασαν και του σφακτού την πλάτη,
που δυνατή' προμάντευσ της άλλαγής μαυρίλα,
και μαυρισμένοι σήμερα τάριτι του Πάγκα κλατιν
κι' όλοι ζω'ι σέ λόγου σου στόν Πολυζώη λέναι.

Κλιώ κι' ἐγὼ σὺν γνώριμος καὶ συγγενὴς οἰκετός
 ὅσους μαυρίσθηκαν σκληρὰ,
 κι' ἀκόμη κλιώ θλιβερά,
 ποὺ νέγρος πούρος ἔγινε κι' ὁ Νέγρος ὁ Φωκίος.

Θονητεὶς θρέμματ'α πυρός καὶ βραχόντος ἤλιου,
 τὸν ἔφαγε τὸν τενεκὲ κι' ὁ Παπαδάσιλιου.
 Ζήτω! στὸν Κρασιδιώταρο, ζήτω! στὸν Ἀρκενίταρο,
 αὐτὸς χαμήλωσε ξανὰ κάθε μεγάλο μύταρο.

Εἶπαν καὶ πύρας ὁ Πυρρῆς
 πῶς φέρε πείρας σοβαρῆς.
 Τῆς κούταξε κι' ὁ Δῆμος, μὰ
 ἴσ' τὴν περὶα τενεκὲ κρεμᾶ,
 κι' ἀπείρους Σπύρους προτιμᾶ,
 ὅπου δὲν ἔχουνε σπυρὶ
 ἀπὸ τὴν περὶα τοῦ Πυρρῆ.

Ἄλλαγῆ κατακαυμένη,
 ποὺ πυρός καὶ πείρας φήμη;
 κλάψετε τὴν μαυρισμένη
 κι' αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Δὲν γυρίζει πὰρ' στὸς δρόμους ἐκλογῶν ἀγρίων Ἄρης
 καὶ στὸν πάγο τοῦ τραπέζου κι' ἕνας κι' ἄλλος κατεργάρης.
 Δὲν ἀκούω συμπλοκαίς,
 παύει κάθε παραγή,
 καὶ βροντώδης ἀντῆχει
 πετρελαίου τενεκίς.

Τὸ λαγύρι' του δὲν βγάζει κάθε λυσσασμένους ἦρωας,
 μήτε ρίχνει κομπουριά,
 κι' ἔμεινε παρηγοριά
 τῆς ἐνστάσεως τὸ μέτρον γὰρ τὸν ἐκλογῶν τὸ κύρος.

Ἦουχία καὶ σιγή,
 κι' ἡ Γαλλίζουστ' ἀλλαγή
 τὰ προγράμματά τῆς κρύβει
 κι' ἄλλ' Γαλλικὰ τὸ στήρι.

**Κάτι θρηνώδεις στίχοι
 σ' ὄσους δὲν εἶχαν τύχη.**

Τέτοια σ' αὐτιά μας κελαιδεὶ
 καὶ μὰ τοῦ Πειραιῶς αἰδή,
 πῶς ἔμαυρίσθηκαν σκληρὰ χωρὶς νὰ γίνη χάρις
 κι' αὐτὸς ὁ κύριος Αἰδῆς κι' ὁ κύριος Μπινιάρης.

Τὸ δικαλοῦν καὶ φάμπρικαις, καὶ μὰ τρομπομαρίνα
 τὸ δικαλατὲ μεγάλη
 ὁ Τόγγο πῶς ἐνίκησε τὸν Τσάρο τὸν Ρετσίνα
 κι' ἔκεινο τὸ Δαμάλι.

Κι' ἔκει' στὸν Πειραιᾶ μετὰ πολλῶν ἀγώνων
 ἡ τάξις ἐκρατήθη,
 κι' ἔκει' πολλὰς σκικιὰς ἐφάνησαν προγόνων
 σὲ ψηφοφόρα πλῆθη.

Σκυλίταρος καὶ Τόγγο φωνάζουν δυνατὰ,
 κρημὰ καὶ στὰ τραπέζια, κρημὰ καὶ στὰ ψητὰ.
 Τοῦ Δαμοῦ τοῦ Παύλου δὲν τοῦπερες κουδέντα
 καὶ Σάβλος εἶχε γίνει,
 κι' ἡ Δάμκαλις τὸν μόσον σὺν εἶδε μαυρισθέντα
 σπαρκατικῶς ἐθρήνη.

Σκυλίταρος καὶ Τόγγο, γὰρ τοῦτον νίκησε σμπάρο,
 καὶ τενεκίς τὸν Τσάρο,
 κι' ἀκούω λυπημένους τὸν κόσμο τὸν προπετή
 ἀπατὰ καὶ φωνάζ' στὸν Μάρκο τὸν Λουπέτη.

Τοῦ Δαμοῦ ζεφερία τροχίλινα χατζάρι
 νὰ σφάζουν γὰρ τὴν νίκη τὸ στυετὸ μογαρί.
 Ἄλλ' ὅμως ἀντὶ φιλίας νὰ δώσῃ στὰ σκυλιὰ
 ὁ Δαμοῦ γὰρ δῶρα
 τῆς πῆρ' ἔκεινος τώρα,
 κι' ἔβγαλαν τὸν Σκυλίταρη μὲ βιόλαις καὶ βιολά.
 Κλιώ γατὶ δὲν μ' ἔλαε μὲς στῶν σκυλιῶν τῆ μύτη,
 ποῦθαλε καὶ φανερὸ μπρός στὸ δικὸ μου σπῆτι.

Ἦμνετε τὸν Σκυλίταρο... ζήτω στὴν ἀφεντιά τοῦ...
 κι' ἐγὼ γὰρ αὐτὸν στὸν Πειραιᾶ ποῦθουσα ψῆρο νάχα,
 κι' ἄς ρίξῃ καὶ στὸ Φάλλιρο λιγάκι τὴν ματιά του,
 κι' ἂν ἔγῃ σ' ὄλο, κὰν ἔκει' στὸν δρόμο μου μονάχα.

Πᾶν ἐκλογῶν φανατισμοί, θλαμάκια καὶ νταῖθδες,
 ἀλλ' ὅμως ὁ Πυρρῆδες
 κι' ὕστερ' ἀπὸ τὸ μαύρισμα μὲ τὰς γενναίας σπείρας
 ζητοῦν δικαθλώσεων νὰ κάνουν ἀποπειράς,
 νὰ σκουζούν ἀλλαγῆ ξανὰ καὶ νὰ φανατισθοῦν
 καὶ μὲ πυρός πειράματα νὰ πειραματισθοῦν.

Πᾶν ἐκλογῶν φανατισμοί, καὶ πάλι κορρονεταί,
 κι' ὄλο σχλοσυζήτησις γὰρ τὴν Μακεδονία,
 μήτε κανέναν μὰς Πυρρῆς μύθρον κρατῶν διάπυρον,
 ἐμπερίως θὰ δειμηγορῆ,
 καὶ μήτε θὰ διαπυροῦ
 τὸν νόμ' μὰς τὸν ἀνάπυρον,
 μήτε πυρρῆς δράσεως, μήτε Πυρροφλεθίνοντες,
 καὶ μήτε θὰ διαφραταῖον πυροφροφρὸ Φαζέθοντες.
 Μήτε καμμίς σουραζέτ' τῶν Ἀθηνῶν θὰ μαινέται,
 καὶ κάθε τοῦρος σημερα κυττῶν ἰπολυμεινεται
 ἀπὸ πλατεζὰ προγράμματα κι' ὕποφρηῶν μούραις,
 κι' ἀκόμη χερία πλύνονται νὰ ἐγάλουνε μουντζούραις.

Σὲ κάποιο τοῦχο ποὺ καὶ ποὺ κανένα μούτρο μένει,
 κι' ἔκεινο. ποῦ σκοτωθῆκαν νάναι συχωρημένοι,
 καὶ εἶδους δόξης μέλλουσα θὰ γράψ' ὑπὲρ αὐτῶν
 πῶς θάνατον ἐπέτυχαν ἐξόχως ζηλευτῶν,
 θυσιασθέντες εἰς τὸ πῦρ τῶν ἀληθῶν ἀγόνων
 κι' ὄχι σὺν κουτομύθεδες στὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.

Αἰωνία των ἡ μνήμη, κι' εἴθε σ' ἄλλαις ἐκλογαίς
 πῶ πολλοὶ νὰ σκοτωθῶνε μὲ βαθύτερας πληγαίς.
 Ὅμως τώρα, ποῦ κομπουριάς δὲν ἀκούω Κορυδάντων
 κι' οὐρλιάσματα λυσσώδη κανέναν ἀγριογᾶτου,
 ἄς ἰδοῦμε τί θὰ κἀνῃ κι' ὁ Κορφιάτης τέλος πάντων,
 κὰν θ' ἀφήσῃ τὸ Κουβέρνο, κὰν θὰ κἀθεταί στ' ἀγαθὰ του.

Ἄς δοθῇ ζουρολαμνιάς
 σὲ πολλοὺς ἀποτυγόντας,
 κι' ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίαις
 μὲ τοὺς μαύρην τύχην σόντας,
 σὲ λυγμοὺς ἀναλυθῆτε καὶ γὰρ τὸν Ἀνακλυτῆ,
 κι' ἂν δὲν ἦταν μὲ κανένα λέν πῶς πῆρε κἀτι τί.

Ἐσεῖσθη κάθε κεφαλή κι' ἡ πλέον κορυφαία
 μὲ σφύριγμα, μὲ τομπανο, κουδοῖνι καὶ τροκάνι,
 καὶ τώρα φέρετε, παιδιὰ, τὸν Ράλλη τὸν βαρὰ
 τῆς κάλπης τοῦς Ἀράπηδες νὰ τοὺς καταλευκάνη.

**Καὶ καμψόλαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.**

Πάμπανος ὁ Κωνσταντῖνος ἐπανήλθε κατ' αὐτὰς
 τέλειος ἐξ Ἰταλίας κι' ἔγκριτος δοντῆν γατρός,
 ἕνας νέος προικισμένος μὲ σπανίαις ἀρεταίς,
 καὶ θὰ δεχέτ' ἐπαχθῶς τοὺς πελάτας τοῦ πατρός.